Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 3. Warszawa, dnia 10 lutego 1934 r. Rok XVII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 80-400 „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 14 — 16.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 10 — 11.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

25.

REGULAMIN

Komisji dla opracowania wniosków w sprawie ustalenia urzędowej nomenklatury miejscowości w Polsce.

Na zasadzie § 5 Uchwały Rady Ministrów z dnia 31 maja 1929 r. wydaje się niniejszy regulamin „Komisji dla opracowania wniosków w sprawie ustalenia urzędowej nomenklatury miejscowości w Polsce".

§ 1.

Czynności Komisji obejmą:

a) przedyskutowanie i ustalenie zasad według których Główny Urząd Statystyczny opracował względnie zamierza opracować nazwy miejscowości przeznaczone do opublikowania w Skorowidzu miejscowości w Polsce;

b) opinjowanie w konkretnych wypadkach co do nazw miejscowości szczególnie wątpliwych, według materjałów posiadanych przez Główny Urząd Statystyczny.

§ 2.

Prace Komisji opierać się mają na:

a) wnioskach Głównego Urzędu Statystycznego,

b) wnioskach zgłoszonych zarówno przez członków Komisji oraz rzeczoznawców.

§ 3.

Przewodniczący Komisji:

a) ustala porządek dzienny i zwołuje posiedzenie Komisji w razie potrzeby,

b) przewodniczy w jej obradach,

c) załatwia we własnym zakresie stronę techniczną prac komisji.

§ 4.

Komisja obraduje w obecności conajmniej 4 członków Komisji i przewodniczącego.

§ 5.

Opinje swoje wypowiada Komisja w formie uchwał. Uchwały Komisji zapadają zwyczajną większością głosów obecnych na posiedzeniu członków. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Opinje mniejszości Komisji należy zaznaczyć w protokóle.

Poszczególni członkowie Komisji mogą swoje oświadczenia na piśmie dołączyć do protokółu.

§ 6.

Przewodniczący Komisji uprawniony jest do zaproszenia do Komisji poza oficjalnymi przedstawicielami, wymienionemi w Uchwale Rady Ministrów z dnia 31 maja 1929 r. również i delegatów innych władz i urzędów, oraz poszczególnych osób w charakterze rzeczoznawców.

§ 7.

Wyniki prac Komisji przedkłada przewodniczący Ministrowi Spraw Wewnętrznych do dalszej decyzji.

§ 8.

Członkom Komisji lub współpracującym z nią rzeczoznawcom zamiejscowym przysługuje prawo do zwrotu spowodowanych pracą w Komisji kosztów podróży, oraz do djet według V względnie posiadanej przez nich grupy uposażenia.

Pozatem członkom Komisji i rzeczoznawcom mogą być przyznawane wynagrodzenia za pracę względnie uczestnictwo w posiedzeniach, w miarę rozporządzalnych funduszów.

(—) Bronisław Pieracki

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Warszawa, dn. 10 lutego 1934 r.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

26.

OKÓLNIK Nr. 14a

z dnia 5 lutego 1934 r.

w sprawie ogłaszania okólników i pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

(Nr. GL. 42 f.)

Do

P. P: Dyrektorów, Naczelników i Urzędników referujących w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

I. Rozsyłanie okólników i pism okólnych obciąża poważnie budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w postaci dużych wydatków na papier, maszyny i robociznę. Celem przeprowadzenia i w tym zakresie niezbędnych oszczędności, zarządzam, co następuje:

Począwszy od dnia 1 marca r. b. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaprzestaje bezpośrednio rozsyłania jawnych okólników i pism okólnych do władz podległych w formie osobnych odbitek, sporządzanych przez kancelarję Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i rozpoczyna stałe, regularne wydawanie tych zarządzeń do wiadomości i stosowania władz podległych wyłącznie za pośrednictwem Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

II. Dotychczasowy sposób rozsyłania okólników i pism okólnych w osobnych odbitkach może być stosowany tylko wyjątkowo, gdy odnośne zarządzenie jest tak nagłe, iż zwłoka (mniej więcej dwutygodniowa), połączona z publikacją w Dzienniku Urzędowym, okaże się niedopuszczalna. Również i takie okólniki i pisma okólne będą oczywiście następnie ze względów ewidencyjnych przedrukowywane w najbliższym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, chyba, że chodzić będzie o zarządzenie jednorazowe pozbawione charakteru normatywnego np. zawiadomienie o terminie zjazdu, doraźne ankiety i t. p., które nie wymagają utrwalenia w formie publikacji w Dzienniku Urzędowym.

III. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych będzie się odtąd ukazywał stale w odstępach 10-dniowych.

Upoważniam jednak Redakcję Dziennika Urzędowego do wydawania poszczególnych numerów Dziennika także w krótszych odstępach czasu w miarę posiadanego materjału, zwłaszcza zaś jeżeli w ten sposób poszczególny okólnik lub pismo okólne o charakterze nagłym (jak wyżej pod II) obejmujący obszerniejsze zarządzenia lub instrukcje mógłby być wydany drukiem bez rozsyłania go w osobnych odbitkach.

IV. Z uwagi na powyższe moje zarządzenia tryb formalnego biegu i kancelaryjnego przygotowywania okólników i pism okólnych w Ministerstwie podlegać będzie następującym regułom:

1) Wszystkie okólniki i pisma okólne, adresowane do władz bezpośrednio podległych Ministerstwu (Wojewoda, Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) winny być, jak dotychczas, zaopatrzone przez opracowujący je Wydział (Biuro) w adres, wskazujący, do których władz się one odnoszą (§ 107 Regul.).

2) Poza tem okólniki i pisma okólne, które bez osobnego przystosowania ich przez władze wojewódzkie do warunków miejscowych—mogą i powinny być odrazu wykonane przez powiatowe władze administracji ogólnej, winny być zaopatrzone w adres, wskazujący również władze powiatowe (władze, podlegające pośrednio Ministerstwu).

W tym wypadku władze powiatowe będą obowiązane stosować odnośne postanowienia odrazu na podstawie faktu opublikowania ich w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, nie czekając na żadne osobne zarządzenie ze strony wojewody.

3) Przygotowując okólnik lub pismo okólne, Wydziały obowiązane są z góry zaprojektować dla odnośnego pisma nazwę „okólnik" jeśli ich zdaniem zachodzą warunki z §§ 105, 106 i 109 ust. 3 Regulaminu i wyjednać właściwą aprobatę zgodnie z postanowieniem mego zarządzenia z dnia 16 stycznia r. b. Nr. GL. 61-a-7. Nie umniejsza to uprawnienia Wydziału Organizacyjno-Prawnego do odmiennego zaklasyfikowania danego pisma (porównaj § 110 Regulaminu).

4) Kancelarja przesyła do Wydziału Organizacyjno-Prawnego celem zaklasyfikowania tylko takie okólniki (pisma), które uzyskały już ostateczną aprobatę.

Dopiero po dokonaniu przez Wydział Organizacyjno-Prawny klasyfikacji pisma jako okólnika, kancelarja wciąga je do książki okólników i zamieszcza numer kolejny.

5) Kancelarja:

a) przepisuje wszystkie okólniki i pisma okólne w 3 egzemplarzach po jednej stronie papieru;

b) zaopatruje w podpis maszynowy aprobanta — bez uzyskania na czystopisie oryginalnego pełnego podpisu i

c) przesyła 2 egzemplarze czystopisu Redakcji Dziennika Urzędowego celem wydrukowania, pozostały egzemplarz czystopisu zaś wraz z aktami sprawy do właściwego Wydziału.

6) O ile chodzi o wyjątkowo nagły okólnik lub pismo okólne, który w myśl tego, co w punkcie II powiedziano, miałby być wysłany w osobnej odbitce w trybie dotychczasowym, konieczna potrzeba takiego wyjątku musi być stwierdzona na akcie przez właściwego Podsekretarza Stanu, zaś zarządzenie oznaczone wyraźnie jako „nagłe". Okólniki i pisma okólne nie oznaczone w taki specjalny sposób traktowane będą przez kancelarję według zasad, podanych pod 4).

7. Obowiązki Wydziału GL. przewidziane w § 110 Regulaminu dotyczą również sprawy klasyfikacji odnośnego okólnika (pisma) jako „nagłego". Wydział GL. (Redakcja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych) może w porozumieniu z właściwym Dyrektorem Departamentu (Naczelnikiem Biura) ustalić, że okólnik (pismo okólne) „nagły" nie będzie rozesłany w osobnych odbitkach, lecz zakomunikowany władzom podległym w drodze ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym zgodnie z punktem III niniejszego zarządzenia.

V. W związku z niniejszem zarządzeniem zwracam uwagę na konieczność:

a) ograniczenia kategorji spraw „nagłych" do niezbędnych wyjątków;
b) przygotowywanie okólników i pism okólnych zawczasu w ten sposób, ażeby zwłoka aż do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa była z góry brana pod uwagę;
c) stałego i dokładnego studjowania każdego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W związku z niniejszem zarządzeniem ulega odpowiedniej zmianie okólnik Nr 57 z dn. 4 V. 1932 r. o ile dotyczy sprawy wydawania jawnych okólników i pism okólnych.

(—) Bronisław Pieracki
MINISTER

OKÓLNIK Nr. 14b

z dnia 5 lutego 1934 r.

w sprawie bezpośredniego ogłaszania w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych okólników i pism okólnych.

(GL. 42 f).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych.

I. Przesyłając w załączeniu do wiadomości odpis okólnika Nr. 14a z dnia 5 lutego 1934 r. w sprawie ogłaszania jawnych okólników i pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — zarządzam, co następuje:

1) z dniem 1 marca 1934 roku Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaprzestaje w zasadzie bezpośredniego rozsyłania swoich okólników i pism okólnych do władz podległych w dotychczasowej formie, t. j. w osobnych odbitkach i rozpoczyna stałe i regularne podawanie tych zarządzeń do wiadomości władz administracji ogólnej za pośrednictwem Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, który ukazywać się będzie stale w odstępach 10-dniowych ewentualnie częściej.

2) Osobne egzemplarze okólników i pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych będą wysyłane do władz podległych wyjątkowo w szczególności wtedy, gdy odnośne zarządzenie jest szczególnie pilne (nagłe).

Również i te okólniki i pisma okólne będą oczywiście w najbliższym numerze Dzienika Urzędowego przedrukowane.

3) Wszystkie okólniki i pisma okólne będą, jak dotychczas, zaopatrzone w dokładny adres, wskazujący władze, do których się one odnoszą. Na adres ten należy odtąd zwracać szczególniejszą uwagę ze względu na konieczność ustalenia:

a) czy zarządzenie dotyczy wszystkich województw, czy tylko niektórych;
b) czy zarządzenie adresowane jest tylko do wojewódzkich władz administracji ogólnej, czy także do władz im podległych (powiatowych).

Okólniki i pisma okólne, które bez osobnego przystosowania ich przez urzędy wojewódzkie do warunków miejscowych — będą mogły być odrazu wykonywane przez powiatowe władze administracji ogólnej, będą zaopatrzone w adres, wskazujący również władze powiatowe. Takie zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych władze powiatowe obowiązane będą stosować bezzwłocznie po otrzymaniu odnośnego numeru Dziennika Urzędowego, nie czekając dalszych zarządzeń ze strony P. P. Wojewodów.

II. W związku z powyższem zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) wydać potrzebne zarządzenia, ażeby natychmiast po ukazaniu się poszczególnych numerów Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

1) urzędnicy referujący, zatrudnieni tak w urzędzie wojewódzkim (Komisarjacie Rządu), jak i w urzędach powiatowych, zapoznawali się jaknajdokładniej z treścią danego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;
2) naczelnicy wydziałów i kierownicy oddziałów urzędu wojewódzkiego (Komisarjatu Rządu) wydawali niezwłocznie za-

rządzenia, potrzebne celem wykonania względnie wprowadzenia w życie okólników i pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, dotyczących ich zakresu działania, a zawartych w odnośnym numerze Dziennika Urzędowego;

3) kierownicy powiatowych władz administracji ogólnej przystępowali niezwłocznie do wykonania względnie wprowadzenie w życie zapomocą podległych im organów tych okólników i zarządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które w adresie zawierać będą również władze powiatowe.

III. Okólniki i pisma okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych adresowane tylko do P. P. Wojewodów, winny być traktowane w trybie dotychczasowym t. zn. winny być przez P. P. Wojewodów przystosowane do potrzeb władz powiatowych i tym władzom podane do wiadomości i wykonania. Odnośnie do takich okólników i pism okólnych obowiązek wykonania powstaje dla wojewódzkich władz: bezzwłocznie z chwilą otrzymania odnośnego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zaś dla władz powiatowych—dopiero po otrzymaniu wykonawczego zarządzenia ze strony P. P. Wojewodów.

W związku z niniejszem zarządzeniem ulega odpowiedniej zmianie okólnik Nr. 57 z dn. 4.V.1932 r. o ile dotyczy spraw wydawania jawnych okólników i pism okolnych.

(—) Bronisław Pieracki
MINISTER

27.

OKÓLNIK Nr. 15

z dnia 7 lutego 1934 r.

o przyjmowaniu obywateli obcych do służby państwowej.

(Nr. Pers. 107/9).

Do

P. P: Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Dyrektora Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach, Dyrektora Państwowych Zakładów Przemysłowo-Zbożowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości i stosowania poniżej umieszczony okólnik Pana Prezesa Rady Ministrów Nr. 3.

(—) Pasella
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 48-25/1
Warszawa,
dnia 31 stycznia 1934 r.
Przyjmowanie obywateli obcych do służby państwowej.

Załącznik do okólnika Nr. 15.

OKÓLNIK Nr. 3.

Do
wszystkich P. P. Ministrów w Warszawie.

Przyjmowanie obywateli obcych (chociażby narodowości polskiej) na jakiekolwiek stanowiska w służbie państwowej wymaga każdorazowej uprzedniej zgody Prezesa Rady Ministrów.

Właściwe Ministerstwa, zgłaszając do Prezydium Rady Ministrów wnioski w tej sprawie, winny w nich przedstawić możliwie dokładnie działalność proponowanych osób poza granicami Rzeczypospolitej, że zwróceniem — co do osób narodowości polskiej — szczególnej uwagi na ich działalność społeczną i polityczną w polskich ośrodkach emigracyjnych lub mniejszościowych.

Zarządzenie powyższe dotyczy również pracowników kontraktowych urzędów zagranicznych.

(—) J. Jędrzejewicz.
PREZES RADY MINISTRÓW

28.

OKÓLNIK Nr. 16

z dnia 10 lutego 1934 r.

o wydawaniu pozwoleń na urządzenie zbiórek publicznych.

(Nr. AP. 1—14)

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z napływającemi do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wnioskami P. P. Wojewodów o wydanie zarządzeń, przewidzianych w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 162) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Na urządzenie zbiórek publicznych o zasięgu większym niż jedno województwo, koniecznem jest uzyskanie pozwolenia albo a) poszczególnych P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) albo b) P. Wojewody (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) właściwego ze względu na miejsce siedziby instytucji, ubiegającej się o pozwolenie, wydanego za zgodą zainteresowanych wojewodów.

Wydawanie pozwoleń przez władzę wymienioną w pkt. b) na podstawie zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które zwalnia od potrzeby uzyskiwania zgody zainteresowanych wojewódzkich władz administracji ogólnej, należy uważać za tryb postępowania wyjątkowy. W żadnym razie motywem wniosku o wydanie powyższego zarządzenia nie powinna być chęć ominięcia przewidywanych sprzeciwów innych wojewodów.

Omawiane zarządzenia Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wydawać będzie wyłącznie:

a) w przypadkach dorocznych (powtarzających się corocznie w pewnym terminie) akcyj zbiórkowych, urządzanych przez instytucje, obejmujące swą działalnością cały obszar Państwa (np. tydzień L.O.P.P.) lub przeważną jego część, albo też na cele, w których zainteresowane jest całe społeczeństwo,

b) w przypadkach zbiórek, które ze względu na nagłość lub szczególnie ważny cel wymagają wyjątkowego potraktowania.

Jedynie w okresie przejściowym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych skłonne jest wydawać jeszcze zarządzenia udzielenia pozwolenia w przypadkach zbiórek na budowę kościołów, o ile zbiórki te już od szeregu lat prowadzone były na podstawie pozwoleń, wydawanych przez Ministerstwo, a budowa kościoła jest rozpoczęta i należycie prowadzona.

(—) *Weissbrod*
DYREKTOR DEPARTAMENTU.

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

29.

PISMO OKÓLNE
z dnia 6 lutego 1934 r.
o bezpłatnych pozwoleniach na broń dla pracowników pocztowych.
(Nr. AP. 38/29).

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Poniżej umieszczone pismo Min. Poczt i Telegrafu, przesyła się w związku z pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16.2.1933 r. Nr. AP. 38/29 do wiadomości, zakomunikowania p. p. Starostom (P. P. Dyrektorom Policji, Komisarzowi Rządu m. Gdyni) i właściwego wykorzystania.

(—) *Weissbrod*
DYREKTOR DEPARTAMENTU.

Załącznik do pisma ok. AP. 38/29.

MINISTERSTWO
POCZT I TELEGRAFÓW
BIURO PERSONALNE
Nr. BP. 83.
Warszawa, dn. 23.I.1934 r.
Bezpłatne pozwolenia na broń.

Do
Dyrekcji Poczt i Telegrafów
1) w Warszawie, 2) w Lublinie, 3) w Wilnie, 4) w Poznaniu, 5) w Bydgoszczy, 6) w Katowicach, 7) w Krakowie, 8) we Lwowie.

Nawiązując do zarządzenia z dnia 22 lutego 1933 r. Nr. BP. 83 Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządza co następuje:

Zaświadczenia, przewidziane w art. 22 ust. 6 prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz., 807), w celu zwolnienia od opłat pozwoleń na broń, wydawanych urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym dla obrony osobistej lub w związku z wykonaniem obowiązków służbowych mogą być wydawane jedynie:

1) inspektorom okręgowym,
2) naczelnikom urzędów,
3) pracownikom zatrudnionym w dziale kasowym,
4) doręczycielom wypłacającym lub inkasującym pieniądze,
5) doręczycielom paczek lub przesyłek wartościowych.

Zaświadczenie na otrzymanie bezpłatnych pozwoleń na broń wydają na prośbę zainteresowanych: inspektorom okręgowym i naczelnikom urzędów — Dyrekcja P. i T., kategorjom zaś wymienionym pod 3—5—naczelnicy urzędów.

Wymienione zaświadczenia mogą być wydawane jedynie po stwierdzeniu, wynikającej z pełnionych przez petenta obowiązków służbowych, koniecznej potrzeby posiadania lub posiadania i noszenia broni. Zaświadczenia te dotyczyć mogą tylko takiego rodzaju i takiej ilości broni, która jest istotnie uzasadniona powyższą potrzebą.

(—) L. Młynarski
p. o. DYREKTORA BIURA PERSONALNEGO.

30.

PISMO OKÓLNE
z dnia 8 lutego 1934 r.
o rejestracji straży pożarnych na obszarze województw zachodnich.
(Nr. AA. 11/121).

Do
P. P. Wojewodów województw zachodnich.

Straże pożarne, istniejące na obszarze województw zachodnich i należące do „Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej", które nie były wciągnięte do rejestrów sądowych, miały obowiązek w myśl § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 17.XII.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 964) zgłosić swoje istnienie do właściwych powiatowych władz administracji ogólnej do dnia 31.XII.1933 r.

Ponieważ w następstwie uznania przez Radę Ministrów „Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej" za stowarzyszenie wyższej użyteczności (rozporządzenie z dnia 28.XI 1933 roku — Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 779) i nadania mu nowego statutu (rozporządzenie z tejże daty — M. P. Nr. 298 poz. 331 z dnia 30.XII.1933 r.) dla poszczególnych straży pożarnych, będących stowarzyszeniami, ma być opracowany nowy wzorowy jednolity statut, Związek Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej zwrócił się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o wstrzymanie rejestracji stowarzyszeń straży, zanim omawiany statut nie zostanie opracowany.

Mając na względzie, że tendencja związku w tym kierunku zasługuje na uwzględnienie i że ze stanowiska obowiązujących przepisów niema przeszkody co do wstrzymania czynności rejestracyjnych w granicach postanowień art. 68 i 69 postępowania administracyjnego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, co następuje:

Tych straży pożarnych, które wniosły do władz wojewódzkich o zarejestrowanie na podstawie dotychczasowych wzorów statutów, nie należy narazie wciągać do rejestru stowarzyszeń aż do czasu przedstawienia władzom statutów opracowanych według nowego wzoru, jaki ma uchwalić Rada Naczelna Związku, powodując w miarę potrzeby (upływ terminu z art. 68 post. admin.) deklaracje zainteresowanych o wstrzymanie czynności rejestracyjnych, a to po myśli pkt. b) ust. 1 art. 69 post. admin. W ten sposób ominie się zbędną dwukrotną rejestrację tych stowarzyszeń.

Ponieważ wśród stowarzyszeń straży istniejących na obszarze województw zachodnich niewątpliwie znajdą się i takie, które nie posiadały osobowości prawnej, a które bądź zgłosiły swoje istnienie w myśl § 3 rozporządzenia z dnia 17.XII.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 986), bądź też nie zaniechały tej czynności w oczekiwaniu na akcję reorganizacyjną, związaną z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28.XI.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 779), przeto niezależnie od ewentualnych skutków formalno-prawnych, spowodowanych rozbieżnością stanu faktycznego tych stowarzyszeń ze stanem prawnym, wynikającym z rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 17.XII.1932 r. Ministerstwo nie uważałoby za wskazane czynienie tym stowarzyszeniom jakichkolwiek trudności w ich funkcjonowaniu do czasu uregulowania sprawy ich statutów zgodnie z zamierzeniami, o których była mowa wyżej.

(—) *Weissbrod*
DYREKTOR DEPARTAMENTU.

31.

PISMO OKÓLNE
z dnia 10 lutego 1934 r.

w sprawie legitymacyj, stwierdzających prawo funkcjonarjuszów państwowych i ich żon do ulg przy przejazdach kolejami państwowemi.

(Nr. Pers. 707/13).

Do

P. P: Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Komunikacji depeszą Nr. 438 z dnia 30 stycznia 1934 r. wydało wszystkim Dyrekcjom Okręgowym Kolei Państwowych następujące zarządzenie:

„Wobec nieustalenia jeszcze stałego wzoru legitymacyj uprawniających kontraktowych i prowizorycznych pracowników państwowych oraz żony pracowników państwowych uprawnionych do korzystania z ulg przejazdowych na podstawie pozycji 41 instrukcji Nr. H 1 a, należy wydać właściwe zarządzenia zainteresowanemu personelowi, że wyżej wymienieni pracownicy i żony pracowników państwowych mają prawo do nabywania zniżek przejazdowych za opłatą według tabeli „B" instrukcji H 1a na podstawie tymczasowych legitymacyj wystawionych przez urzędy państwowe uprawnione do wydawania legitymacyj urzędniczych.

Zarządzenie niniejsze jest ważne do odwołania".

Powyższe podaje się P. P. do wiadomości i stosowania.

(—) *Pasella*
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO.

32.

PISMO OKÓLNE
z dnia 10 lutego 1934 r.

o duplikatach wojskowych dokumentów zaginionych z powodu klęski żywiołowej.

(Nr. Wojsk. H-1-2-1)

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła wślad zarządzenia z dn. 16.I. b. r. Nr. Wojsk. H. 1/3/3*) do wiadomości i wprowadzenia zmian w posiadanych egzemplarzach „Instrukcji służbowej dla P. K. U.".

(—) *Wyszyński mjr.*
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO.

Załącznik do pisma ok. Wojsk. H. I-2-I.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
DEPARTAMENT UZUPEŁNIEŃ
Nr. 1006—12/I. Org.
Tel. wewn. 80.
Warszawa, dn. 26.I.1934 r.

W związku z par. 32 „Instrukcji służbowej dla P. K. U." str. 33 ustęp ostatni i str. 34 ustęp pierwszy w sprawie wyjednywania duplikatów wojskowych dokumentów osobistych przez osoby, których dokumenty zaginęły z powodu klęski żywiołowej wyjaśniam w porozumieniu z Min. Spraw Wewnętrznych:

Do czasu ogłoszenia nowego rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojsk., w którym par. 187 ulegnie odpowiedniej zmianie, nie należy żądać od wymienionych osób potwierdzenia pow. władz administracji ogólnej na zaświadczeniach, stwierdzających, że wojskowy dokument osobisty uległ zniszczeniu na skutek klęski żywiołowej. Duplikat wojskowego dokumentu osobistego może być zatem wydany po przedstawieniu wymaganego zaświadczenia zarządu gminnego (miejskiego) lub też posterunku (komisarjatu) policji państwowej, stwierdzającego wymienione okoliczności z wymienieniem rodzaju tej klęski. Przedstawienie takiego zaświadczenia zwalnia dane osoby od ogłaszania utraty wojskowego dokumentu osobistego w dzienniku wojewódzkim oraz od zgłaszania utraty dokumentu na posterunku wzgl. w komisarjacie policji państwowej.

SZEF DEPARTAMENTU UZUPEŁNIEŃ
(—) *Zabdyr*
PUŁKOWNIK

Otrzymują: D-cy O. K. Nr. I—X.

---

*) Nie przedrukowane.

B

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 1 lutego Nr. 10 Rok 1934

Poz. 78. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych.

Na podstawie art. 3 i 4 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 5 uzupełnia się nowem zdaniem o brzmieniu następującem:

„Wydział powiatowy może upoważnić zarząd gminy, za jego zgodą i umówionem odszkodowaniem, do zastępowania wydziału powiatowego jako wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych z tem, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnem ponosi wierzyciel obciążają wydział powiatowy“;

2) § 14 ust. (2) punkt b) otrzymuje brzmienie następujące:

„imię i nazwisko (nazwę lub firmę) zobowiązanego oraz jego adres“;

3) § 16 otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Pierwszą czynnością egzekucyjną jest pisemne upomnienie zobowiązanego z zagrożeniem wdrożenia dalszych kroków egzekucyjnych po bezskutecznym upływie dziewięciu dni od doręczenia upomnienia.

(2) Zobowiązanym, zamieszkałym w obrębie gmin wiejskich, może urząd skarbowy wysyłać jedno łączne upomnienie pod adresem właściwego sołtysa lub wójta, którzy obowiązani są najpóźniej w ciągu dwóch dni po otrzymaniu tego upomnienia podać jego treść do wiadomości poszczególnym zobowiązanym. W tych przypadkach dalsze kroki egzekucyjne wdraża się po bezskutecznym upływie czternastu dni od doręczenia upomnienia sołtysowi lub wójtowi.

(3) Za czynności, przewidziane w ustępie poprzedzającym, otrzymują sołtysi oraz wójtowie wynagrodzenie, którego wysokość ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. W razie stwierdzenia przekroczeń lub zaniedbań ze strony sołtysów względnie wójtów przy wykonywaniu tych czynności, ponoszą oni odpowiedzialność w myśl postanowień art. 24 ust. (5) lub art. 68 ust. (7) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

(4) Przy dalszej czynności egzekucyjnej doręcza się zobowiązanemu odpis tytułu wykonawczego łącznie z zarządzeniem egzekucyjnem“;

4) § 45 otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Uposażenie służbowe i zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emerytalne, pensja wdowia i sieroca) osób, będących w publiczno-prawnym stosunku służbowym, pracowników samorządowych oraz diety posłów i senatorów, wynagrodzenie pracowników umysłowych i robotników, tudzież świadczenia powtarzające się, których celem jest zapewnienie utrzymania, należnego z tytułu alimentów, renty za utratę zdolności do pracy, ubezpieczenia, wsparcia lub z jakiegokolwiek innego tytułu prawnego, jeżeli nie przewyższa tysiąca dwustu złotych miesięcznie — podlegają egzekucji w jednej piątej części, przyczem zawsze suma stu złotych miesięcznie wolna jest od egzekucji. Jeżeli zobowiązany otrzymuje miesięcznie powyżej tysiąca dwustu złotych, egzekucji podlega nadto połowa całej przewyżki.

(2) Dochody, wymienione w ustępie poprzedzającym, oblicza się wraz z wszystkiemi dodatkami i wartością świadczeń w naturze, lecz po potrąceniu podatków, składek emerytalnych i opłat publicznych należnych z ustawy.

(3) Jeżeli zobowiązany otrzymuje dochody z kilku źródeł, wymienionych w ust. (1), podstawę obliczenia stanowi suma dochodów.

(4) Uposażenie oraz zaopatrzenie emerytalne osób wojskowych tudzież funkcjonarjuszów państwowych w administracji wojskowej podlega egzekucji według przepisów szczególnych“;

5) § 58 otrzymuje brzmienie następujące:

„Opłaty za upomnienie i wydatki w egzekucyjnem postępowaniu władz skarbowych i egzekucji sądowej ponosi wierzyciel, jeżeli od zobowiązanego nie mogą być ściągnięte. Urząd skarbowy może żądać od wierzyciela zaliczki na pokrycie przewidywanych wydatków egzekucyjnych.“;

6) W uwadze I do tabeli opłat egzekucyjnych, stanowiącej załącznik do § 57, ust. (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Podstawę obliczenia opłat egzekucyjnych (z wyjątkiem opłaty za łączne upomnienie i opłaty za przeprowadzenie licytacji) w egzekucyjnem postępowaniu administracyjnem stanowi ogólna suma ściąganych należności. Podstawę obliczenia opłaty za łączne upomnienie (§ 16 ust. (2) stanowi ogólna suma ściąganych należności, objętych łącznem upomnieniem. Przy ustalaniu sumy ściąganych należności nie uwzględnia się kar za zwłokę (odsetek za odroczenie) oraz kosztów egzekucyjnych, przypadających od ściąganych należności, o ile te kary i koszty są egzekwowane łącznie z główną należnością. Opłatę za łączne upomnienie ponoszą w równych częściach wszyscy zobowiązani, których dotyczy takie upomnienie.“;

7) w uwadze III do tabeli opłat egzekucyjnych, stanowiącej załącznik do § 57, na końcu zdania w miejsce kropki stawia się przecinek

i dodaje wyrazy: „a przy łącznem upomnieniu (§ 16 ust. (2) — z chwilą doręczenia upomnienia sołtysowi lub wójtowi".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym zainteresowanym ministrom — każdemu według właściwości.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 79. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o ulgach dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz asesorów i aplikantów sądowych przy przejazdach kolejami państwowemi.

Na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) zarządza się co następuje:

§ 1. Urzędnicy, profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych, pozostający na etacie Państwa, funkcjonarjusze Straży Więziennej, niżsi funkcjonarjusze państwowi, sędziowie, prokuratorzy oraz asesorowie i aplikanci sądowi — mają prawo korzystania z ulg przy przejazdach kolejami państwowemi według zasad następujących:

1) za przejazd linjami normalnotorowemi płacą stawki przewozowe według tabeli szóstej, stanowiącej załącznik do taryfy osobowej, bagażowej i ekspresowej polskich kolei państwowych, część II, obowiązującej od dnia 1 stycznia 1934 r. (Dz. Tar. i Zarz. Kol. z 1933 r. Nr. 77, poz. 603);

2) za przejazd linjami wąskotorowemi płacą połowę opłat normalnych.

§ 2. (1) Prawo korzystania przy przejazdach kolejami państwowemi z ulg, przewidzianych w § 1, mają również żony osób, wymienionych w § 1.

(2) Nieuprawnione są do korzystania z ulg żony sądownie separowane, chyba, że na mężu ciąży obowiązek alimentacji.

§ 3. Korzystanie z ulg uzależnione jest od przedstawienia przy kasie biletowej i organom kontrolnym w pociągu legitymacji z fotografją, wystawionej przez właściwą władzę, stwierdzającą w legitymacji, że dana osoba ma prawo korzystania przy przejazdach kolejami państwowemi z ulg, przewidzianych w § 1.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Poz. 80. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o ulgach dla oficerów i szeregowych Policji Państwowej oraz Straży Granicznej przy przejazdach kolejami państwowemi.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

§ 1. Oficerowie i szeregowi Policji Państwowej oraz Straży Granicznej mają prawo korzystania z ulg przy przejazdach kolejami państwowemi według tabeli opłat,, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 20 stycznia 1934 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o ulgach dla osób wojskowych i ich rodzin przy przejazdach kolejami państwowemi (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 76).

§ 2. (1) Żony oficerów i szeregowych Policji Państwowej oraz Straży Granicznej mają prawo korzystania z ulg przy przejazdach kolejami państwowemi według zasad następujących:

1) za przejazd linjami normalnotorowemi płacą stawki przewozowe według tabeli szóstej, stanowiącej załącznik do taryfy osobowej, bagażowej i ekspresowej polskich kolei państwowych, część II, obowiązującej od dnia 1 stycznia 1934 r. (Dz. Tar. i Zarz. Kol. z 1933 r. Nr. 77, poz. 603);

2) za przejazd linjami wąskotorowemi płacą połowę opłat normalnych.

(2) Nieuprawnione są do korzystania z ulg żony sądownie separowane, chyba, że na mężu ciąży obowiązek alimentacji.

§ 3. Korzystanie z ulg uzależnione jest od przedstawienia przy kasie biletowej i organom kontrolnym w pociągu legitymacji z fotografją, wystawionej przez właściwą władzę, stwierdzającą w legitymacji, że dana osoba ma prawo korzystania przy przejazdach kolejami państwowemi z ulg, przewidzianych w § 1 bądź w § 2.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Poz. 81. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934r. o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorów, oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej, członków ich rodzin oraz emerytów.

Na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665), art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), oraz art. 43 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Państwowa pomoc lekarska przysługuje:

1) funkcjonarjuszom państwowym w rozumieniu art. 1 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), wyszczególnionym w § 1 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych, oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781), z wyjątkiem funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w zarządzie centralnym Ministerstwa Komunikacji oraz w Głównej Inspekcji Komunikacji, którzy otrzymują pomoc lekarską w zakresie, przewidzianym dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe";

2) sędziom w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorom oraz asesorom i aplikantom sądowym;

3) oficerom i szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej;

4) emerytowanym funkcjonarjuszom państwowym polskim, przeniesionym w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby, przekroczonego wieku lub uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego, tudzież tym emerytom, którzy zostali zwolnieni ze służby państwowej na innej zasadzie, ale w chwili zwolnienia mieli nabyte prawo do pełnego uposażenia emerytalnego, albo przekroczyli 60 lat, bądź też istniała co do nich podstawa w formie orzeczenia lekarskiego do przeniesienia w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby; emeryci odpowiadający warunkom wyżej podanym, a pobierający uposażenie emerytalne z tytułu służby w charakterze funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w zarządzie centralnym Ministerstwa Komunikacji oraz w Głównej Inspekcji Komunikacji, otrzymują pomoc lekarską z przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w zakresie, przewidzianym dla pracowników tego przedsiębiorstwa. Od pomocy lekarskiej wyłączeni są emeryci:

a) podlegający z tytułu swego zatrudnienia obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów;

b) przebywający w zakładach leczniczych dla umysłowo chorych w myśl przepisów art. 42 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380);

5) członkom rodzin funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w pkt. 1), 2) i 3), a mianowicie:

a) żonie — poza przypadkami, gdy jest sądownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;

b) mężowi zupełnie niezdolnemu do pracy, będącemu na wyłącznem utrzymaniu żony;

c) dzieciom ślubnym i uprawnionym, tudzież pasierbom do ukończenia lat 18, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych, albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać — do ukończenia lat 24;

wyłączeni są ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów lub mają prawo do korzystania z pomocy lekarskiej w przedsiębiorstwach państwowych.

(2) Funkcjonarjusze państwowi, wymienieni w ust. (1) pkt. 1), 2) i 3), którzy korzystają z bezpłatnego urlopu, tracą prawo do państwowej pomocy lekarskiej na czas trwania tego urlopu; na ten okres czasu tracą również prawo do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej członkowie ich rodzin.

§ 2. Państwowa pomoc lekarska obejmuje w granicach określonych rozporządzeniem niniejszem:

1) poradę i pomoc lekarską z wyjątkiem zabiegów dentystycznych;

2) pomoc położniczą;

3) dostarczenie niezbędnych lekarstw;

4) leczenie w zakładach leczniczych;

5) lecznictwo fizykalno-terapeutyczne i naświetlania wszelkiego rodzaju;

6) badania djagnostyczne;

7) odnośnie do osób, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 1) —4), kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych.

§ 3. Pomocy lekarskiej udzielają lekarze i położne, umówieni w tym celu przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

§ 4. (1) Pomoc lekarska jest udzielana na podstawie karty porady, którą chory otrzymuje za uiszczeniem opłaty manipulacyjnej znaczkiem stemplowym (§ 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842) oraz § 1 pkt. 8) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 797) wartości nominalnej 50 gr.

(2) Osobom, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1), 2), 3) i 5), wydaje kartę porady władza służbowa funkcjonarjusza po stwierdzeniu,

że danej osobie przysługuje prawo korzystania z państwowej pomocy lekarskiej. Osobom powyższym, jeżeli przebywają poza siedzibą urzędowania funkcjonarjusza i nie mogą się zaopatrzyć w kartę porady u władzy służbowej, oraz emerytom, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 4), wydaje kartę porady właściwa dla miejsca ich przebywania powiatowa władza administracji ogólnej (starosta grodzki, dyrektor policji) po wykazaniu uprawnienia danej osoby do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej.

(3) W wypadkach, wymagających śpiesznej pomocy lekarskiej, pomoc ta powinna być udzielona nawet bez przedstawienia karty porady, którą jednak należy doręczyć lekarzowi najpóźniej w ciągu 3 dni.

(4) Na żądanie lekarza chory powinien przedstawić dowód, stwierdzający jego tożsamość.

(5) Karta porady jest ważna do końca tego miesiąca, w którym została wydana.

§ 5. (1) Porad lekarskich udziela się w miejscu i w godzinach oznaczonych: jedynie obłożnie chorych odwiedza lekarz w ich mieszkaniu; pomoc powinna być udzielona zasadniczo w dniu wezwania, a w przypadkach ciężkich — bezzwłocznie.

(2) W przypadkach nagłych (np. krwotoki, złamania, otrucia i t. p.), o ile przybycie lekarza umówionego jest niemożliwe, można wezwać lekarza prywatnego. Koszty w tym przypadku (jedynie za pierwszą wizytę) zwraca wojewódzka władza administracji ogólnej w wysokości odpowiadającej skali obowiązującego w danej miejscowości cennika należności lekarskich.

(3) W razie koniecznej potrzeby mogą lekarze umówieni kierować chorych do umówionego lekarza-specjalisty, zamiejscowego może kierować tylko lekarz powiatowy.

§ 6. W zakresie zabiegów ortopedycznych Skarb Państwa zwraca:

1) 75% kosztów leczenia szpitalnego na zasadach, określonych w § 8,
2) 50% kosztów za aparaty i protezy, obliczonych według taksy ustalonej przez Ministerstwo Opieki Społecznej, jeżeli konieczność nabycia takiego aparatu lub protezy zostanie potwierdzona przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

§ 7. (1) Zabiegi fizyko - terapeutyczne i badania djagnostyczne mogą być stosowane na podstawie polecenia lekarza umówionego jedynie w zakładach leczniczych, instytucjach i laboratorjach, uznanych przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Za zabiegi fizyko-terapeutyczne i badania djagnostyczne Skarb Państwa opłaca 50% taksy, ustanowionej dla tychże zabiegów i badań przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

(3) Zakres zabiegów fizyko-terapeutycznych i badań djagnostycznych, które mogą być stosowane, określi Minister Opieki Społecznej w drodze instrukcji.

§ 8. (1) Leczenie szpitalne osób, wymienionych w § 1, ust. (1), przeprowadza się:

1) w szpitalach publicznych (art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych — Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382),
2) w innych zakładach leczniczych, uznanych dla tego celu przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Funkcjonarjuszom państwowym, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1), sędziom, prokuratorom, asesorom i aplikantom sądowym, wszystkim oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej oraz członkom rodzin tych osób, przysługuje leczenie szpitalne według klasy II, niższym funkcjonarjuszom państwowym i szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej oraz członkom ich rodzin — według klasy III.

(3) Emerytowani funkcjonarjusze państwowi, wymienieni w § 1 ust. (1) pkt. 4), otrzymują leczenie szpitalne na zasadach, określonych w ust. (2).

(4) Za leczenie w szpitalu publicznym Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej, obowiązującej w danym szpitalu.

(5) Za leczenie w zakładach leczniczych, wymienionych w ust. 1 pkt. 2), Skarb Państwa uiszcza koszty leczenia w sposób następujący:

1) jeżeli leczenie odbyło się w specjalnym zakładzie leczniczym uznanym, przeznaczonym do leczenia chorych lub zagrożonych gruźlicą — 75% kosztów, obliczonych według przeciętnej opłat dziennych, obowiązujących w takich uznanych zakładach, znajdujących się na obszarze tego województwa, w którego obrębie leczenie się odbywało;
2) jeżeli leczenie odbyło się w innych uznanych zakładach leczniczych — 75% kosztów, obliczonych wedle przeciętnej opłat dziennych, obowiązujących w szpitalach publicznych na obszarze tego województwa, w którego obrębie leczenie się odbywało.

(6) Za leczenie szpitalne w nieuznanych zakładach leczniczych koszty tego leczenia mogą być w drodze wyjątku pokryte przez Skarb Państwa w wysokości, nieprzekraczającej 75% przeciętnej opłat dziennych, za zgodą Ministra Opieki Społecznej jedynie w przypadkach nagłych, gdy umieszczenie w szpitalu publicznym lub uznanym zakładzie leczniczym nie mogło nastąpić ze względu na ich zbyt znaczne oddalenie od miejscowości, w której taki przypadek nastąpił, a przewóz chorego do szpitala lub uznanego zakładu leczniczego zagrażał istotnie zdrowiu lub życiu chorego, o ile okoliczności powyższe zostaną stwierdzone przez lekarza powiatowego.

(7) W przypadkach, gdy przeciętna opłata dzienna jest wyższa niż opłata dzienna, obowiązująca w danym zakładzie leczniczym — Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej tego zakładu.

(8) Wysokość przeciętnych opłat dziennych, przewidzianych w ustępach poprzedzających, ustala wojewódzka władza administracji ogólnej i ogłasza w dzienniku wojewódzkim.

§ 9. (1) Umieszczenie chorego w szpitalu publicznym lub w uznanym zakładzie leczniczym następuje na podstawie karty skierowania, którą na wniosek lekarza umówionego wydaje lekarz powiatowy:

1) w przypadku choroby zakaźnej,

2) o ile chory nie posiada w domu należytej opieki,

3) w przypadkach, kiedy opieka szpitalna jest niezbędnie potrzebna.

(2) W przypadku nagłym chory może być umieszczony w szpitalu lub uznanym zakładzie leczniczym bez karty skierowania, którą jednak należy doręczyć zarządowi szpitala w ciągu tygodnia. Konieczność umieszczenia w tym przypadku chorego stwierdza lekarz powiatowy na podstawie akt szpitalnych.

§ 10. Leczenie szpitalne, określone w § 8, może trwać co do funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 1) — 4), najdłużej pół roku, zaś co do osób, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 5) — najdłużej 3 miesiące w ciągu roku.

§ 11. (1) Pomocy położniczej udziela się w mieszkaniu położnicy bądź w zakładach leczniczych, wymienionych w § 8.

(2) Pomocy położniczej w mieszkaniu udziela położna umówiona, opłacana przez Skarb Państwa; pozatem położnicy przysługuje zwrot udowodnionych wydatków, związanych z porodem (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p.) do wysokości, nieprzekraczającej 25% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 8 ust. (5) pkt. 2) — za przeciąg 10 dni.

(3) W razie niemożności udzielenia pomocy położniczej przez położną umówioną, Skarb Państwa zwraca udowodnione wydatki, związane z porodem, odbytym w mieszkaniu położnicy (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p.) do wysokości, nieprzekraczającej 75% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 8 ust. (5) pkt. 2) — za przeciąg 10 dni.

(4) W razie odbycia porodu w zakładzie leczniczym mają zastosowanie analogiczne przepisy, podane w § 8 o leczeniu szpitalnem.

§ 12. Zezwolenia na korzystanie z kąpieli lub zabiegów balneoterapeutycznych za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych będą udzielane przez zarząd zakładu zdrojowego na podstawie zaświadczenia lekarza powiatowego, stwierdzającego konieczność kąpieli lub zabiegów oraz ich liczbę.

§ 13. (1) Za niezbędne lekarstwa, przepisane przez lekarza umówionego, Skarb Państwa opłaca 75% należności, zaś za specyfiki zagraniczne — 50% należności, resztę płaci funkcjonarjusz.

(2) Koszty leków, materjałów i środków opatrunkowych, zużytych przez lekarzy w przychodniach i gabinetach lekarskich, ponosi Skarb Państwa.

§ 14. Poza świadczeniami, wymienionemi w paragrafach poprzedzających, funkcjonarjusze państwowi i członkowie ich rodzin korzystać mogą za zwrotem kosztów z zakładów i urządzeń, które ewentualnie zostaną zorganizowane przez Ministerstwo Opieki Społecznej na zasadach samowystarczalności, jak również z taryf ulgowych w zakładach leczniczych specjalnych, z któremi zawarte będą specjalne umowy przez Ministerstwo Opieki Społecznej.

§ 15. (1) Koszty przejazdu lekarza do obłożnie chorego (w obie strony) oraz koszt przewiezienia obłożnie chorego do lekarza lub szpitala (w jedną stronę) pokrywa Skarb Państwa.

(2) Za przewiezienie obłożnie chorego pozamiejscowego do lekarza lub szpitala koszty podwody będą opłacane lub zwracane w wysokości, nieprzekraczającej 50 gr. za przejechany kilometr. O ile podróż odbyła się koleją, będą zwrócone koszty biletu tej klasy, która przysługuje choremu przy przesiedleniu służbowem.

§ 16. Opłaty, przewidziane w § 4, 5, 6, 8, 13 i 14, oraz ograniczenie czasu leczenia w zakładach leczniczych, przewidziane w § 10, nie mają zastosowania, gdy pomoc lekarska następuje wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego przez funkcjonarjusza państwowego w czasie i wskutek pełnienia służby.

§ 17. Jeżeli zostanie stwierdzone, że wezwanie lekarza do chorego było nieuzasadnione, dany funkcjonarjusz państwowy obowiązany będzie zapłacić honorarjum lekarskie w wysokości, przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jako też inne koszty, z wizytą lekarską związane.

§ 18. Państwowa pomoc lekarska, unormowana rozporządzeniem niniejszem, jest zorganizowana jedynie w granicach Państwa Polskiego; na obszarze W. M. Gdańska przysługuje osobom, wymienionym w § 1 ust. (1), jedynie w przypadku, gdy pełnią one służbę albo zamieszkują na obszarze tego miasta.

§ 19. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r., a co do przepisów § 6, 7 i 13 ust. (1) — z dniem 1 marca 1934 roku. Z dniem 1 lutego 1934 r. traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 254), zmienione rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 51) z wyjątkiem przepisów § 6 tego rozporządzenia, które tracą moc obowiązującą z dniem 1 marca 1934 r.

Poz. 82. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych.

Na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 październi-

ka 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 665) i art. 8 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Za użytkowanie lokali reprezentacyjnych nie pobiera się żadnych opłat. Koszty umeblowania i konserwacji, jak również koszty oświetlenia, opału i utrzymania w czystości tych lokali pokrywa Skarb Państwa w granicach kredytów, ustalonych ustawą skarbową.

(2) Za lokale reprezentacyjne uznaje się lokale łącznie z pomieszczeniami ściśle mieszkalnemi, użytkowane przez Prezesa Rady Ministrów, Ministrów, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wojskowych i Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Szefa Sztabu Głównego, Inspektorów Armji, Wojewodów i Szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej, o ile lokale te mieszczą się w gmachach państwowych lub w gmachach, przez Skarb Państwa w całości bądź częściowo wynajmowanych lub administrowanych.

(3) Rozmiar lokali reprezentacyjnych ustala Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, uzgodniony z zainteresowanymi Ministrami.

(4) Do lokali reprezentacyjnych zalicza się także mieszkania zajmowane w gmachach, oddanych Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej, przez Marszałka Sejmu i Marszałka Senatu oraz mieszkania, które funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym przyznaje w gmachach, oddanych Prezydentowi Rzeczypospolitej dla celów reprezentacyjnych — Prezydent Rzeczypospolitej, w gmachach, oddanych Sejmowi i Senatowi — odpowiednio Marszałek Sejmu lub Marszałek Senatu, a w innych gmachach reprezentacyjnych — Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

(5) Lokale reprezentacyjne nie podlegają podatkowi od lokali.

§ 2. (1) Fukcjonarjusze państwowi, zajmujący mieszkania służbowe, uiszczają za te mieszkania opłatę w wysokości 15% uposażenia zasadniczego, zwiększonego o dodatek lokalny, o ile taki im przysługuje.

(2) O ileby jednak obliczony w ten sposób czynsz był wyższy od kwoty, która należałaby się za dane mieszkanie służbowe przy zastosowaniu § 3 lub 4 rozporządzenia niniejszego, wówczas opłatę za mieszkanie służbowe pobiera się w wysokości, obliczonej według zasad, przewidzianych w tych paragrafach, w przypadkach zaś gdy mieszkanie służbowe było zajmowane przez danego funkcjonarjusza w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, czynsz za mieszkanie nie może być wyższy od opłaty, uiszczanej przez tegoż funkcjonarjusza przed dniem 31 stycznia 1934 r.

(3) Niżsi funkcjonarjusze państwowych zakładów chowu koni, zajmujący mieszkania służbowe, zwolnieni są od opłat za te mieszkania.

(4) Za mieszkania służbowe uważać należy mieszkania, przydzielone przez władze przełożone fukcjonarjuszom państwowym:

1) ze względu na szczególny charakter czynności służbowych, wymagających zajmowania mieszkania w ściśle określonym gmachu, lub

2) dla wykonywania czynności służbowych związanych z danym gmachem.

§ 3. Zo korzystanie z pomieszczeń, otrzymywanych przez fukcjonarjuszów państwowych od Skarbu Państwa w naturze, podlegających działaniu ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), a wynajmowanych w czerwcu 1914 r., poza przypadkami, przewidzianemi w § 1 i 2 rozporządzenia niniejszego, pobiera się komorne w wysokości podstawowego komornego, określonego w myśl postanowień art. 5 powołanej ustawy.

§ 4. (1) Za korzystanie z pomieszczeń, nie podpadających pod postanowienie § 3, pobiera się od funkcjonarjuszów państwowych komorne stosownie do powierzchni użytkowej, obliczone w sposób niżej podany:

Miejscowości dzieli się na 5 kategoryj, a mianowicie:

I kategorja — m. st. Warszawa,

II kategorja — miejscowości, mające powyżej 80.000 mieszkańców,

III. kategorja — miejscowości, mające, od 40.000 do 80.000 mieszkańców,

IV kategorja — miejscowości, mające od 10.000 do 40.000 mieszkańców,

V kategorja — miejscowości, mające poniżej 10.000 mieszkańców.

(2) Wysokość komornego od 1 metra kwadratowego powierzchni użytkowej ustala się:

dla miejscowości kategorji			I—9—16	zł	rocznie
„	„	„	II—8—14	„	„
„	„	„	III—6—12	„	„
„	„	„	IV—4—10	„	„
„	„	„	V—3— 8	„	„

(3) Wysokość opłaty ustala władza lub urząd sprawujący zarząd budynkiem.

(4) Za mieszkania, znajdujące się w mansardach i na poddaszach komorne może być obniżone do 50%, a za mieszkania, znajdujące się w suterenach i barakach do 25% norm wyżej wskazanych.

§ 5. (1) Komorne za mieszkania, zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych na obszarze W. M. Gdańska, nie podiegające gdańskim ustawom mieszkaniowym, pobiera się stosownie do powierzchni, użytkowej, przyczem od 1 m^2 powierzchni oblicza się — o ile na podstawie umów polsko-gdańskich nie okaże się potrzeba stosowania stawek niższych:

dla m. Gdańska — 7 — 12 guldenów rocznie,

dla innych miejscowości na obszarze W. M. Gdańska — 5 — 8 guldenów rocznie.

(2) Wysokość komornego ustala władza lub urząd, sprawujący zarząd budynkiem.

(3) Komorne za mieszkania, znajdujące się w mansardach, na poddaszach, w suterenach i barakach, może być obniżone według zasad, ustalonych w § 4 ust. (4).

§ 6. Postanowienia art. 8 ustawy o ochronie lokatorów mają analogiczne zastosowanie do pomieszczeń, wymienionych w § 2, 3 i 4 rozporządzenia niniejszego. Ponadto w miejscowościach, w których gminne urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne zostały wybudowane po dniu 1 czerwca 1924 r., pobiera się za pomieszczenia, wymienione w § 3 i 4 rozporządzenia niniejszego, opłaty dodatkowe do komornego za dostarczoną z wodociągów miejskich wodę i za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 7. Opłaty, obliczone według zasad § 2, 3 i 4, odnoszą się wyłącznie do lokali mieszkalnych, natomiast za użytkowanie zabudowań gospodarczych, placów, ogrodów i t. p. pobiera się opłaty dodatkowe, stosownie do wartości użytkowanych przez lokatorów przedmiotów.

§ 8. Za mieszkania, zajmowane przez skoszarowanych szeregowych Straży Granicznej w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych, nie pobiera się żadnych opłat.

§ 9. Fukcjonarjuszami państwowymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są: urzędnicy, profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych, pozostający na etacie Państwa, funkcjonarjusze Straży Więziennej oraz niżsi funkcjonarjusze państwowi, sędziowie w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorzy, asesorzy i aplikanci sądowi, oficerowie i szeregowi Policji Państwowej i Straży Granicznej.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Sprawiedliwości oraz innym właściwym ministrom.

§ 11. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r. i obowiązuje na obszarze całego Państwa, jak również w odniesieniu do mieszkań, zajmowanych przez funkcjonarjuszów państwowych w W. M. Gdańsku, w budynkach Skarbu Państwa, w budynkach przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych, z wyjątkiem mieszkań w tych budynkach, zajmowanych przez funkcjonarjuszów Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 849) wraz z późniejszemi zmianami.

Poz. 83. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 stycznia 1934 r. o razrachunkach oraz o rozstrzyganiu sporów między szpitalami publicznemi a ubezpieczalniami społecznemi.

Poz. 84. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 stycznia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 20 września 1933 r. o doręczaniu pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnem i karnem.

---

z 7 lutego Nr. 11 Rok 1934

Poz. 85. Ustawa z dnia 17 stycznia 1934 r. o dodatkowym kredycie na rok 1933/34.

Poz. 86. Ustawa z dnia 17 stycznia 1934 r. o dodatkowym kredycie na rok 1933/34.

Poz. 87. Ustawa z dnia 17 stycznia 1934 r. o dodatkowym kredycie na rok 1933/34.

Poz. 88. Ustawa z dnia 17 stycznia 1934 r. o dodatkowym kredycie na rok 1933/34.

Poz. 89. Ustawa z dnia 17 stycznia 1934 r. o dodatkowym kredycie na rok 1933/34.

Poz. 90. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o uznaniu Stowarzyszenia „Ligi Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej“ za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Na podstawie art. 46, 47 i 51 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808) zarządza się co następuje:

§ 1. Stowarzyszenie „Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej“ (w skrócie „L. O. P. P.“) w Warszawie, wciągnięte do rejestru stowarzyszeń Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy dnia 28 kwietnia 1932 r. pod Nr. 1692, zostaje uznane za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Równocześnie powyższemu stowarzyszeniu nadaje się statut, który będzie ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 3. Zadaniem stowarzyszenia „L. O. P. P.“ jest zgodnie z wytycznemi władz państwowych:

a) popieranie rozwoju polskiego lotnictwa we wszystkich jego dziedzinach,
b) przygotowanie ludności cywilnej do obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej.

§ 4. Stowarzyszeniu „L. O. P. P.“ nadaje się przywilej wyłączności działania na obszarze całego Państwa w dziedzinie koordynowania i kierownictwa poczynań, mających na celu przygotowanie ludności cywilnej do obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej według wytycznych, ustala-

nych przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Komunikacji.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Komunikacji.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 91. Roporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 stycznia 1934 r. w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego.

Poz. 92. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 stycznia 1934 r. w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Poz. 93. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 stycznia 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie spirytusu etylowego.

Poz. 94. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 stycznia 1934 r. o uldze celnej na jądra pestek egzotycznej odmiany moreli, t. zw. ghejsi.

Poz. 95. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 19 stycznia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zakładów pracy ściśle z rolnictwem związanych, a nieposiadających przeważającego charakteru przemysłowego lub handlowego.

Poz. 96. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 stycznia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

Na podstawie art. 5, 11, 24, 26 i 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 712) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Artykuły (art.), powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

(2) Pragrafy (§), powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

Do art. 1.

§ 2. (1) Pod pojęcie praktyki lekarskiej nie podpadają:

a) zarządzenia administracyjne władz rządowych lub samorządowych w zakresie zdrowia publicznego,
b) przeprowadzanie badań przez chemików, przyrodników lub farmaceutów w granicach przyznanych im uprawnień.

(2) Pojęcie „zapobieganie szerzeniu się chorób" obejmuje również zapobieganie powstawaniu chorób.

Do art. 5.

§ 3. (1) Z okresu jednorocznej praktyki szpitalnej każdy lekarz obowiązany jest odbyć co najmniej 9 miesięcy w klinikach uniwersyteckich, szpitalach wojskowych lub zakładach leczniczych, uznanych przez Ministra Opieki Społecznej za nadające się od odbywania w nich praktyki szpitalnej, na oddziałach chorób wewnętrznych, chirurgicznych oraz położniczych, po trzy miesiące na każdy z tych oddziałów. Przez pozostałe trzy miesiące lekarz może praktykować w wymienionych wyżej zakładach leczniczych (klinikach) na tych samych lub innych oddziałach, albo:

a) w zakładach uniwersyteckich higjeny, medycyny sądowej lub innych;
b) w państwowych zakładach higjeny;
c) w zakładach medycyny zapobiegawczej;
d) w centralnym instytucie i studjach wychowania fizycznego;
e) w innych zakładach, uznanych za nadające się do odbywania w nich praktyki szpitalnej przez Ministra Opieki Społecznej.

Ponadto każdy lekarz obowiązany jest w czasie odbywania praktyki szpitalnej przejść przeszkolenie w zakresie ratownictwa i obrony przeciwgazowej na kursach, zorganizowanych przez Ministra Spraw Wojskowych, lub uznanych za nadające się do tego celu przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Spisy zakładów leczniczych oraz innych, uznanych za nadające się do odbywania w nich praktyki szpitalnej, ogłasza Minister Opieki Społecznej, a co do zakładów leczniczych lub innych, będących w zarządzie wojskowym, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

(3) Okres czasu, w ciągu którego lekarz obowiązany jest odbyć jednoroczną praktykę szpitalną, nie może przekraczać trzech lat.

(4) Minister Opieki Społecznej może uznawać praktykę szpitalną, odbytą w niewymienionych w ust. 1 zakładach leczniczych lub innych zagranicą lub w dłuższym okresie czasu, niż ustalonym w ust. 3. za równorzędną z praktyką szpitalną w rozumieniu niniejszego paragrafu.

(5) Do czasu jednorocznej praktyki szpitalnej wlicza się czas praktyki szpitalnej, odbytej przed dniem 15 października 1932 r., na zasadach przepisów rozporządzenia Ministra Spraw We-

wnętrznych z dnia 27 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 484).

(6) Praktyka szpitalna, rozpoczęta przed dniem 15 października 1932 r. na zasadzie dotychczasowych przepisów i odbyta bez przerwy po tym terminie jest uważana za równoznaczną z praktyką szpitalną, odbytą w myśl nowych przepisów, pod warunkiem uzyskania dyplomu lekarskiego najdalej do dnia 14 października 1933 r.

Do art. 6.

§ 4. (1) Przy rejestracji powinny być przedstawione następujące dokumenty:

a) dyplom lekarski jednego z uniwersytetów polskich lub dyplom zagraniczny, uznany w Polsce, wraz z jednym uwierzytelnionym odpisem;

b) dowody odbycia jednorocznej praktyki szpitalnej oraz kursu ratownictwa i obrony przeciwgazowej z ich uwierzytelnionemi odpisami;

c) poświadczenie obywatelstwa polskiego, wydane przez powiatową władzę administracji ogólnej w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 320); jeżeli rejestracja dotyczy oficerów służby czynnej, — uwierzytelniony wyciąg z „Dziennika Presonalnego", jeżeli zaś dotyczy urzędników państwowych — uwierzytelniony odpis dekretu nominacyjnego;

d) własnoręcznie napisany życiorys;

e) dwie fotografje;

f) ponadto w przypadkach, gdy prawo wykonywania praktyki lekarskiej uzależnione jest od uprzedniej zgody Ministra Opieki Społecznej — zgoda tego Ministra.

(2) Izby lekarskie zapisują lekarzy na listę swych członków na podstawie dyplomu i dowodu rejestracji.

(3) Przed rozpoczęciem wykonywania praktyki lekarskiej, jak również w razie zmiany miejsca pobytu, każdy lekarz obowiązany jest zgłosić się osobiście u właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej z dowodem rejestracji.

(4) Lekarz obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić wojewódzką władzę administracji ogólnej oraz izbę lekarską o zmianach imienia, nazwiska lub uzyskaniu nowego tytułu naukowego, z którego zamierza korzystać.

(5) Lekarze wojskowi, wykonywający praktykę lekarską poza służbą wojskową, podlegają ogólnym przepisom.

(6) Osoby, wykonywające praktykę lekarską, które przy rejestracji, dokonanej na podstawie art. 3 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762) lub na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej, nie złożyły dowodów, przewidzianych w niniejszym paragrafie, lub ich odpisów, obowiązane są złożyć je w wojewódzkiej władzy administracji ogólnej najdalej do dnia 31 marca 1934 r.

Do art. 11.

§ 5. (1) Za środki lecznicze, niedopuszczone do obrotu w kraju, w rozumieniu art. 11 ust. 1 pkt. a) uważa się:

a) specyfiki farmaceutyczne (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r. o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych — Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 406), nieposiadające numeru rejestru właściwego Ministerstwa;

b) surowice, szczepionki, preparaty bakteryjne, organoterapeutyczne, pochodne arsenobenzenu oraz środki homeopatyczne, na których wyrób lub obrót nie zostało wydane zezwolenie;

c) inne środki lecznicze, zabronione z mocy szczególnych przepisów prawnych.

(2) Za informacje, mogące wprowadzić w błąd publiczność (art. 11 ust. 1 pkt. b), uważa się w szczególności:

a) wszelkie wskazania lecznicze, nieodpowiadające działaniu danego środka leczniczego;

b) nadawanie środkom leczniczym niezgodnie z prawdą cech wyłącznej lub przesadnej skuteczności leczniczej.

(3) Za przedmioty użytku (art. 11 ust. 1 pkt. c) uważa się przedmioty, określone w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343).

(4) Przepisy niniejszego paragrafu stosuje się również w dziedzinie zapobiegania i przerywania ciąży.

(5) Za prasę fachową w rozumieniu art. 11 ust. 2 uważa się tylko te pisma lub wydawnictwa perjodyczne, które za takie zostaną uznane przez wojewódzką władzę administracji ogólnej po wysłuchaniu opinji izby lekarskiej.

(6) Na wszelkie ogłoszenia, druki, broszury, listy dziękczynne i inne komunikaty lub reklamy, dotyczące lecznictwa oraz środków lub sposobów i metod leczniczych, przeznaczone do wystawienia na widok publiczny lub podania w inny sposób do publicznej wiadomości, należy uprzednio uzyskać zezwolenie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

(7) Osoby, firmy oraz instytucje, pragnące uzyskać zezwolenia, określone w ust. 6, obowiązane są przedstawić wojewódzkiej władzy administracji ogólnej dokładny tekst oraz wskazać formę i sposób podawania do publicznej wiadomości ogłoszenia lub innej reklamy w 2-ch egzemplarzach, z których jeden przeznaczony dla strony, powinien być przez władzę tę zaopatrzony w stosowną klauzulę, wykazującą, w jaki sposób i pod jakiemi warunkami ogłoszenia te mogą być podawane do publicznej wiadomości.

(8) Wojewódzka władza administracji ogólnej może zwalniać aż do odwołania instytucje, firmy lub poszczególne osoby od obowiązku uzyskiwania pozwoleń, wymienionych w ust. 6.

(9) Zezwolenie właściwej władzy i zwolnienie, przewidziane w ust. 8, uprawnia do ogłoszeń na całym obszarze Państwa Polskiego w sposób i w formie zatwierdzonej przez tę władzę.

(10) Władzą właściwą do wydawania zezwoleń na ogłoszenia i zwolnień jest ta wojewódzka władza administracji ogólnej, na której obszarze mieści się stała siedziba zarządu instytucji, przedsiębiorstwa lub osoby, zamieszczającej ogłoszenie, lub w której interesie ogłoszenie to ma być umieszczone.

(11) Dla instytucyj, przedsiębiorstw i osób prywatnych, nieposiadających stałego przedstawicielstwa lub stałego miejsca zamieszkania w Polsce właściwemi władzami są:

a) do wydawania zezwoleń — ta wojewódzka władza administracji ogólnej, na której obszarze mieści się siedziba zarządu wydawnictwa lub przedsiębiorstwa, które ma podać ogłoszenie lub reklamę do publicznej wiadomości; przepisy ust. 9 nie mają tu zastosowania;
b) do wydawania zwolnień, przewidzianych w ust. 8 — Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

(12) Przesyłki pocztowe, nadchodzące do Polski z zagranicy, a zawierające broszury, pisma, komunikaty, druki lub inne reklamy o treści leczniczej, lub środki lecznicze, podlegają obowiązującym przepisom pocztowym.

(13) Osoby, odpowiedzialne za umieszczanie lub rozpowszechnianie ogłoszeń i wszelkich innych reklam, objętych treścią niniejszego paragrafu, w czasopismach, wszelkiego rodzaju wydawnictwach stałych lub perjodycznych i przedsiębiorstwach (teatrach, kinach, radjo lub innych), na domach, słupach, ogrodzeniach lub innych miejscach publicznych — mogą ogłoszenia i reklamy te zamieszczać, ogłaszać lub podawać w inny sposób do publicznej wiadomości:

a) w przypadkach, gdy ogłoszenia te lub reklamy pochodzą od przedsiębiorstw, instytucyj lub osób prywatnych, mających siedzibę w kraju — na podstawie przedstawionego zezwolenia lub zwolnienia, względnie na podstawie pisemnego ich oświadczenia, wskazującego władzę, która zezwolenie lub zwolnienie dała, oraz datę i numer pisma władzy;
b) w pozostałych przypadkach — jedynie na podstawie przedstawionego zezwolenia lub zwolnienia.

(14) Przepisy niniejszego paragrafu stosują się do lekarzy, praktykujących na obszarze woj. śląskiego, jedynie do czasu utworzenia izby lekarskiej śląskiej albo przyłączenia ich do jednej z sąsiednich izb lekarskich; po tym czasie będą miały zastosowanie przepisy § 11.

(15) Postanowienie niniejszego paragrafu stosuje się również do ogłoszeń i reklam zakładów leczniczych, uzdrowisk i wód mineralnych.

Do art. 12.

§ 6. (1) Zgoda na dokonanie zabiegu operacyjnego powinna być wypowiedziana wobec jednego przynajmniej świadka bądź stwierdzona na piśmie.

(2) W razie dokonywania zabiegu operacyjnego w obrębie zakładu leczniczego stosuje się przepisy art. 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382).

(3) Zaświadczenia 2-ch lekarzy, przewidziane w art. 12 ust. 3, nie wymagają odbycia uprzednio narady lekarskiej, lecz mogą być wydane oddzielnie przez każdego z nich.

(4) Opłaty za badania lekarskie oraz za świadectwa lekarskie, wymienione w art. 12 ust. 3, określa cennik, przewidziany w art. 21.

(5) Lekarze, dokonywujący zabiegu operacyjnego lub spędzenia płodu, obowiązani są wszelkie dowody, na których zasadzie dokonali zabiegu, przechowywać przez 5 lat.

Do art. 13.

§ 7. (1) Postępowanie o zawieszeniu lekarza w wykonywaniu praktyki lekarskiej w trybie art. 13 ust. 2 wdraża Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) bądź z własnej inicjatywy, bądz na wniosek sądu, innego urzędu, instytucji lub izby lekarskiej.

(2) Komisje lekarskie składają się z 3-ch członków, z których co najmniej 2-ch powinno być specjalistami chorób psychicznych. Orzeczenia komisyj lekarskich zapadają większością głosów.

(3) Orzeczenia komisyj lekarskich powinny ustalać rodzaj choroby, czas jej przypuszczalnego trwania, jak również zawierać opinje, czy dalsze wykonywanie praktyki lekarskiej przez lekarza psychicznie chorego może zagrażać życiu lub zdrowiu osób, przez niego leczonych.

(4) W razie nieokreślenia przez komisję lekarską czasu trwania choroby lub też w razie uznania choroby za nieuleczalną, Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) wydaje orzeczenie, zawieszające lekarza w wykonywaniu przez niego praktyki lekarskiej na czas nieokreślony.

(5) Jeżeli czas trwania choroby psychicznej lekarza badanego zostanie określony poniżej jednego roku, komisja lekarska wskaże jednocześnie najbliższy termin ponownego badania.

(6) Komisja lekarska może skierować lekarza, chorego psychicznie, do zakładu leczniczego przez siebie oznaczonego, dla wydania fachowej opinji.

(7) W razie odwołania się lekarza od decyzji Wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy) lub w trybie nadzoru Minister Opieki Społecznej może zarządzić ponowne zbadanie stanu zdrowia lekarza psychicznie chorego przez komisję lekarską, wyłonioną przez Naczelną Izbę Lekarską.

(8) Przepisy niniejszego paragrafu mają analogiczne zastosowanie do komisji lekarskiej, wyłonionej przez Naczelną Izbę Lekarską.

Do art. 15.

§ 8. Przepisy o zabezpieczeniu tajemnicy lekarskiej w zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 38, poz. 382) oraz wszelkich instytucjach, posiadających dane o chorobach, wydadzą zarządy tych zakładów lub instytucyj najpóźniej do dnia 31 marca 1934 r.; przepisy te zatwierdza wojewódzka władza administracji ogólnej.

Do art. 17.

§ 9. (1) Ustalenie, czy stale czynna doraźna pomoc lekarska zaspakaja w dostatecznej mierze potrzeby ludności miejscowej, należy do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

(2) W miejscowościach, posiadających zorganizowaną doraźną pomoc lekarską, uznaną przez wojewódzką władzę administracji ogólnej za zaspakajającą w dostatecznej mierze potrzeby ludności, władza ta określa granice, w których obrębie pomoc ta zwalnia lekarzy od obowiązku, przewidzianego w art. 17 ust. 1; przepis powyższy nie ma zastosowania do lekarzy w czasie trwania ich zajęć w organizacjach lub instytucjach doraźnej pomocy lekarskiej.

Do art. 24.

§ 10. (1) Przepisy o wydawaniu z aptek środków lekarskich, jak również przepisy o detalicznej sprzedaży substancyj i przetworów odurzających, stosują się również i do lekarzy w części, normującej sposób wystawiania recept.

(2) Na receptach na środki silnie działające lub odurzające dla dzieci należy ponadto wskazywać wiek dziecka.

(3) Środki odurzające mogą być przez lekarzy zapisywane tylko w formie i dawkach lekarskich, przeznaczonych do bezpośredniego zużycia przez chorego, oraz w ilości, nieprzekraczającej dziesięciokrotnej najwyższej dawki lekarskiej.

(4) Lekarze mogą zapisywać jedynie te środki lecznicze, które są dopuszczone do obrotu w kraju.

Do art. 26.

§ 11. (1) Sprawy ogłaszania i reklamowania się lekarzy oraz zakładów leczniczych w zakresie wykonywania praktyki lekarskiej lub lecznictwa, przekazuje się aż do odwołania izbom lekarskim do unormowania w porozumieniu z Naczelną Izbą Lekarską.

(2) Wydawanie orzeczeń, że zajęcie nie licuje z etyką lub powagą zawodu lekarskiego, powierza się aż do odwołania izbom lekarskim.

§ 12. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 8 dnia po jego ogłoszeniu.

(2) Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy dotychczasowe, dotyczące spraw, unormowanych w niniejszem rozporządzeniu, a w szczególności:

a) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 2 sierpnia 1919 r. w przedmiocie ogłoszeń treści lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 432);
b) punkt a) § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 sierpnia 1928 r. o przekazaniu Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy niektórych decyzyj (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 694);
c) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1929 r. oraz z dnia 15 lutego 1930 r. o obowiązku odbywania jednorocznej praktyki szpitalnej przez lekarzy (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 62, poz. 484 oraz z 1930 r. Nr. 13, poz. 96);
d) rozporządzenie ministerjalne niemieckie z dnia 7 lipca 1908 r., zawierające zasady odbywania rocznej praktyki szpitalnej przez medyków (Dz. Min. str. 271);
e) obwieszczenie Rady Związkowej z dnia 21 maja 1901 r., dotyczące ordynacji egzaminacyjnej dla lekarzy z dnia 21 maja 1901 r. (§§ 1, 2, 59, 63, 64): oraz
f) rozporządzenie policyjne prezesa rejencji opolskiej z dnia 18 grudnia 1875 r. (Dz. U. str. 373).

B.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 lutego Nr. 26 Rok 1934

Poz. 39. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 27 stycznia 1934 r. Nr. 2556/34.

Poz. 40. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych w Warszawie.

z 3 lutego Nr. 27 Rok 1934

Poz. 41. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości oraz Medalu Niepodległości.

z 5 lutego Nr. 28 Rok 1934

Poz. 42. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1934 r. w sprawie zatwierdzenia uchwały Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r., ustalającej wynagrodzenie za grunt w Suwałkach, wywłaszczony na potrzeby wojskowe.

Poz. 43. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1934 r. w sprawie wywłaszczenia gruntów we wsi Mierzwiączka, w powiecie puławskim, na cele wojskowe.

z 6 lutego Nr. 29 Rok 1934

Poz. 44. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 grudnia 1933 r. o nadaniu statutu izbie rzemieślniczej w Wilnie.

z 7 lutego Nr. 30 Rok 1934

Poz. 45. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o nadaniu statutu stowarzyszeniu „Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej".

z 8 lutego Nr. 31 Rok 1934

Poz. 46. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 29 stycznia 1934 r. o losowaniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 9 lutego Nr. 32 Rok 1934

z 10 lutego Nr. 33. Rok 1934

Poz. 47. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 grudnia 1933 r. o nadaniu statutu izbie rzemieślniczej w Lublinie.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Trębacka 11.